

Anden påskedag 2024

Salmer: 223, 233, 234, 241, 222

Dødsnatten, hun er forgangen. Amen.

Sl 16, 5-11; 1 Kor 15, 12-20; Joh 20, 1-18

For tiden ligger der på Danmarks Radios hjemmeside en udsendelse, der hedder *Alene hjemme på nettet*. Den handler om, hvilke mareridtsagtige sager selv små børn og unge kommer til at se, når de dag efter dag sidder med blikket stift rettet mod skærmen. Det drejer sig om videoer, hvor mennesker forretter voldsom skade enten mod egen eller andres krop, inklusiv drab og selvmord. Det er selvfølgelig klart, at det er dybt skadeligt at se den slags, og det bliver ikke mindre skadeligt, når børnene ikke tør tale med nogen om det af frygt for at blive frataget muligheden for overhovedet at være på nettet, fordi den afgørende sociale kontakt åbenbart foregår dér i vore dage. For den naturlige reaktion hos forældrene er jo at indskrænke mulighederne for brug af mobiltelefonen. Det vil sige, at børn, der har været vidne

til noget grusomt og traumatisk, kommer til at gå med deres oplevelser ganske alene, og dermed kommer mørket og døden til at overskygge det liv, som ellers skulle være godt, lyst og glædeligt.

Det er en noget dystert begyndelse på denne anden påskedags prædiken, men jeg tænker, at den kan give os en forståelse af, hvilken verden, Maria Magdalene og disciplene har levet i, og hvorfor opstandelsen i første omgang er så uvirkelig, ja, næsten skræmmende for dem. For den reaktion går igen uanset hvilket evangelium, vi hører, hvor der jo ellers fortælles lidt forskelligt om hvem, der først kom frem til graven. Lad os begynde med det sociale: På Jesu tid var det lige så trist at være udenfor det gode selskab som det er i dag. Og det var der mange, der var, både fordi der var en skarp rangorden blandt mennesker, og fordi man blandt jøderne gik meget op i, hvem der levede et retlinet liv, fulgte Moselovens regler om rent og urent samt almindelig moral. Det var ind i alt dette, at Jesus kom og

ingen personsanseelse havde samtidig med, at han bragte helse til syge. Han omgikkes alle, høj som lav, kvinder, børn, toldere, prostituerede, spedalske og mange flere. Det afgørende for ham var, om mennesker reagerede med tro og kærlighed ved mødet med ham. Derfor kom han til at betyde så meget for så mange, og naturligvis opstod der et rigt socialt liv omkring ham. Et godt liv. Det gav imidlertid også Jesus mange fjender, for alle, der havde magt, kunne se, at hans popularitet snart ville overgå deres, og den måde, de kom af med ham på, kender vi: Han blev tæsket og pisket til en blodig, ukendelig masse, udstillet og til sidst naglet fast til et kors, hvor han fik lov at hænge, til han døde. Og han var ikke den eneste, der led en sådan død. Offentlige afstraffelser og henrettelser hørte til dagens orden, og var man ude i et ærinde af en eller anden slags, var det vanskeligt at undgå at overvære det. Alt det, man kan se på nettet i dag, var dagligdag for mennesker i antikken. De behøvede ikke engang at opsøge det, om end det for

nogle sikkert har været en del af hverdagens underholdning.

Så da Maria Magdalene kom til graven for at se til Jesu afsjælede legeme, kunne hun selvfølgelig ikke fatte, hvor det var henne. Hun havde jo set, hvad der hændt ham. Hun vidste, at den pinte krop, der var blevet lagt ind i graven, ikke var levende. Derfor har vi det lidt spøjse optrin til at begynde med, hvor hun henter Simon Peter og Jesu yndlingsdiscipel, Johannes, for at de skal se, at graven er tom. Nogen må altså have fjernet liget af Jesus. Der kan ikke være andre forklaringer, og det er frygteligt for hende. Men da de to disciple træder ind i graven og ser Jesu ligklæde foldet sammen, tror de. Og så forlader de den grædende og hændervridende Maria, sikkert fordi de med det samme vil fortælle det videre, men de forsøger altså ikke engang at trøste hende ved at dele deres glæde med hende og få hende til at tro. Det er imidlertid også en ganske omfattende opgave; ikke engang to engle kan få hende fra den opfattelse, at

nogen har taget Jesu lig. Så hun græder sine modige tårer. Selv da hun møder den opstandne Jesus, insisterer hun på, at nogen må have taget ham. Ham hun møder, kan jo ikke være Jesus, for ham havde hun set på en helt anden makaber måde, så det må da være havemanden, graveren, han må vide besked? Sådan hersker døden i Marias liv, og hun kan ikke udrette noget fornuftigt, fordi døden sætter meget snævre grænser for hendes forstand; det kalder vi sorg, ja, et traume er det. Maria var fanget i sin fortvivlelse, og fordi hun var det, kunne hun ikke tro de andres tro og glæde. Derfor genkender hun ikke Jesus, før han kalder hende ved navn. Da går det langt om længe op for hende, at han er opstanden, og verden åbner sig igen for hende. Det er vigtigt at dvæle lidt ved Marias fortvivlelse i ensomheden, for hun var mutters alene i sorgen, de to disciple så hende ikke engang, da først de havde forvisset sig om, at alt var, som Jesus havde sagt, enten fordi hun ikke betød noget for dem, eller fordi de ikke kunne komme ind til hende,

få rusket op i hende, fordi sorgen og ensomheden var blevet hendes livsgrundlag.

Men nu skælver dette livsgrundlag under hendes fødder, ganske som jorden skjalv, da Jesus stod op af graven, Maria er kendt som den, hun er, og det af den opstandne mester selv, og at hun var så længe om at fatte det, betød ikke, at hun var dum. Hun vidste bare, som vi alle mener at vide, at det skabte er dømt til at gå til grunde, og hun stolede alene på denne viden. Derfor var hun fortvivlet, og i fortvivlelsen kunne hun ikke tro. I fortvivlelsen var døden grænsen for hendes fatteevne. Ligesom internettets grumme verden synes at være det for mange, at der ikke findes et andet liv.

Indtil den levende Gud sagde hendes navn. Da standsede Marias sørgetid, da forstod hun, at hendes verden fra nu af alene var afgrænset af livet selv, det vil sige, at den var blevet stor og fyldt af kærlighed, Guds kærlighed til hende. Den kærlighed sendte hende ud i verden for at fortælle, at Jesus ville stige op til sin far i

himlen, den far, som også er vores. Også vi er blevet kaldt ved navn – i dåben, dér hvor vi fik Gud til far og Jesus til bror. Jesus hører ikke op med at kalde for at få os ud af vor snævre verdenssyn. Og når han stadig har magt til at gøre det, er det fordi, han sprængte dødens bånd. Intet mindre kan gøre det. Dermed gav han os en anden udsigt end den mørke grav, nemlig udsigten til den himmel, hvor han troner ved sin faders side, og hvor vi er fælles med ham i hans sejr over døden. Og når Jesus er vort livs fylde, går vi aldrig til graven, men bort fra den, blot på den anden side, og vi kan altid være sikre på at finde en udvej, når denne verdens grænser lukkes for os. Så det er bare om at se op fra skærmen; Jesus kalder, han vil dig noget, han vil have dig til at tro på godheden, glæden og livet sejr over døden, fordi det var den virkelighed, han bragte med sig ind i en falden dyster verden. Og den virkelighed er da så langt at foretrække, for den virkelighed holder vi påske på.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.
Amen